

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 494

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 494 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 499 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală	3–4
Decizia nr. 500 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 501 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175—184 ¹ și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală	6–8
Decizia nr. 503 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	8–10
Decizia nr. 588 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală	10–12
Decizia nr. 589 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală	12–14
Decizia nr. 590 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală	14–15
Decizia nr. 591 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 494**

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru-Gheorghe Pușcaș în Dosarul nr. 6.638/271/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.638/271/2006, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Petru-Gheorghe Pușcaș cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât, pe de o parte, art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală nu asigură asistență juridică obligatorie învinutului sau inculpatului și în faza de urmărire penală în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare, iar, pe de altă parte, art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală limitează dreptul inculpatului de a pune întrebări martorilor care au dat declarații în faza de urmărire penală și a căror ascultare nu mai este posibilă.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 275/2003 și nr. 704/2007.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 3 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală. Prevederile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 3: „*În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.*”;

— Art. 327 alin. 3: „*Dacă ascultarea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și a dispozițiilor art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) privind dreptul la un proces echitabil și dreptul acuzatului la audierea martorilor din proces din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală și a reținut că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care

se consideră că este necesar. Întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, Curtea a statuat că stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, nu se poate susține că dispozițiile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie și în cursul urmăririi penale, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată.

În același sens este și Decizia nr. 1.292 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 8 noiembrie 2010.

Totodată, prin Decizia nr. 275 din 26 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Curtea a statuat că dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, referitoare la procedura de urmat în situația în care ascultarea martorului nu mai este posibilă, nu sunt contrare nici prevederilor constituționale referitoare la dreptul la apărare și nici celor din pacte și convenții internaționale referitoare la dreptul la un proces echitabil. În situația în care

martorul nu se mai poate prezenta pentru a fi audiat în instanță, punerea în discuție și valorificarea declarației date de acesta în cursul urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legale, nu poate afecta dreptul la apărare al inculpatului, deoarece acesta a avut posibilitatea să cunoască această declarație în cursul urmăririi penale, iar dacă se consideră prejudiciat, poate folosi împotriva hotărârii judecătorești căile de atac prevăzute de lege. Legea prevede, așadar, toate garanțiile procesuale pentru realizarea dreptului la apărare al inculpatului, iar dispozițiile legale criticate nu numai că nu contravin, dar contribuie la realizarea acestui drept.

În același sens este și Decizia nr. 1.306 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 8 noiembrie 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru-Gheorghe Pușcaș în Dosarul nr. 6.638/271/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 3.280/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.280/99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Emil Balaure în dosarul mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât împiedică părțile să recuze toți judecătorii unei instanțe. Autorul excepției consideră că „prin soluțiile nelegale și netemeinice pe care le-au dat anterior în mai multe dosare în care părțile adverse erau aceleași, judecătorii de la Curtea de Apel Iași s-au antepunat și în cauza de față”. Totodată, „prin faptul că judecătorii de la instanțele de judecată din Iași împiedică administrarea probelor absolut necesare pentru aflarea adevărului, acești judecători s-au antepunat, dovedind în mod fățiș rea-credință și părtinirea părților adverse, cu favorizarea unor infractori”.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală, prevederile alin. 5 fiind modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Prevederile de lege criticate au următorul cuprins: „*Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță,*

iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.

[...] Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. 1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.211 din 18 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 28 ianuarie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 2 și art. 52 alin. 2, 3 și 5 din Codul de procedură penală, reținând, referitor la împiedicarea recuzării întregii instanțe de judecată, că legiuitorul a avut în vedere limitarea abuzului de drept și a posibilităților de tergiversare a soluționării cauzelor, în deplină concordanță cu cerințele dreptului la un proces echitabil. Cu același prilej, Curtea a statuat că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare, în ansamblu, reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri, respectiv pentru soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora, corespunzător cerințelor impuse de art. 21 din Legea fundamentală.

În același sens este și Decizia nr. 1.044 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 6 octombrie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește nemulțumirile autorului excepției referitoare la activitatea instanțelor de judecată, Curtea a statuat în repetate rânduri că aspectele ce țin de aplicarea legii nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 3.280/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 500

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 7.536/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care solicită ajutor public judiciar privind plata onorariului unui avocat desemnat din oficiu. A anexat la această cerere fotocopii de pe o serie de înscrisuri referitoare la situația materială a autorului excepției și a soțului, printre care: două certificate de atestare fiscală privind obligații de plată către bugetul de stat cu titlu de cheltuieli judiciare, două cupoane de pensie ale soțului și două adeverințe de venit pe anul 2011.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare de asistență juridică gratuită, întrucât aceasta se poate face numai în fața instanței de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea autorului excepției, deoarece regulile de procedură civilă referitoare la încuviințarea desemnării unui avocat din oficiu nu sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.536/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Jănița Ioniță cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul de petiționare, întrucât permit obligarea petenților la plata unor sume nejustificate de mari cu titlul de cheltuieli judiciare, în scopul de a-i determina să nu mai apeleze la instanțele de judecată pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime, deși

Constituția prevede că nicio lege nu poate îngradi accesul la justiție.

Tribunalul Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și ale art. 51 alin. (1) și (3) referitoare la dreptul de petiționare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 752 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Prin urmare, cheltuielile judiciare ocazionate în procesul penal, avansate de stat, trebuie suportate de partea vinovată pentru provocarea acelor cheltuieli. Mai mult, prevederile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

În același sens este și Decizia nr. 514 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de

Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica privind înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 51 alin. (1) și (3), Curtea constată că

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 7.536/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 501

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175—184¹ și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Tribunalului Ialomița — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă referitor la prevederile art. 175—184¹ din Codul de procedură penală, întrucât autorul excepției vizează modificarea textelor de lege criticate, respectiv ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.310/98/2010, **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 și ale cap. II („Citarea, comunicarea actelor procedurale, mandatul de aducere”) al titlului V („Acte procesuale și procedurale comune”) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Sabin Bâltac cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice, dreptul la un proces echitabil și dreptul la informație. În acest sens arată că,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 și ale cap. II („Citarea, comunicarea actelor procedurale, mandatul de aducere”) al titlului V („Acte procesuale și procedurale comune”) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sabin Bâltac în Dosarul nr. 1.310/98/2010 al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

potrivit art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, pentru partea care a lipsit de la dezbateri și de la pronunțare termenul de declarare a apelului începe să curgă de la comunicarea copieii de pe dispozitivul hotărârii, în condițiile în care comunicarea corectă nu poate fi decât una completă, respectiv comunicarea hotărârii redactate integral. În ceea ce privește dispozițiile cap. II („Citarea, comunicarea actelor procedurale, mandatul de aducere”) al titlului V („Acte procesuale și procedurale comune”) din Codul de procedură penală, autorul excepției consideră că acestea se pot reduce la prevederile art. 183 și 184 din cod, referitoare la mandatul de aducere, pentru a înlătura ambiguitățile generate de legiferarea mai multor variante de îndeplinire a procedurii de citare, având în vedere și avantajul executării mandatului de aducere prin organele de poliție.

Tribunalul Ialomița — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 363 alin. 3 și ale cap. II („Citarea, comunicarea actelor procedurale, mandatul de aducere”) al titlului V („Acte procesuale și procedurale comune”) din Codul de procedură penală, capitol ce cuprindea, la data sesizării Curții, art. 175—184 din cod. Prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, cap. II din Codul de procedură penală a fost completat, ulterior sesizării Curții, cu art. 184¹, cu menținerea soluției legislative atacate. Ca atare, Curtea se va pronunța asupra prevederilor art. 175—184¹ și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Dispozițiile art. 363 alin. 3 din cod, criticate separat, au următorul cuprins: „Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copieii de pe dispozitiv.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 31 alin. (2) referitoare la dreptul la informație.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la prevederile art. 175—184¹ din Codul de procedură penală, autorul excepției solicită modificarea cap. II al titlului V din Codul de procedură penală, în sensul restrângerii acestuia la dispozițiile art. 183 și 184 din cod, pentru a înlătura ambiguitățile generate de legiferarea mai multor variante de îndeplinire a procedurii de citare. Asemenea solicitări nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175—184¹ din Codul de procedură penală va fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 636 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.137 din 15 decembrie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură, stabilite de legiuitor în temeiul prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, și nu aduc atingere nici egalității în fața legii și a autorităților publice și nici dreptului la un proces echitabil. Mai mult, pentru situațiile în care părțile sunt în imposibilitate de a promova căile de atac în termenele prevăzute de lege, legiuitorul a reglementat repunerea în termen, art. 364 alin. 1 din Codul de procedură penală stabilind în acest sens că „Apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la începerea executării pedepsei sau a despăgubirilor civile”. Astfel, și în aceste cazuri este asigurată deplina exercitare a dreptului la un proces echitabil, criticile autorului excepției fiind neîntemeiate.

Cu același prilej, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, a prevederilor constituționale care reglementează egalitatea în drepturi. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, egalitate nu înseamnă uniformitate, astfel încât la situații diferite regimul juridic aplicabil nu poate fi decât diferit. De altfel, potrivit art. 129 din Constituție, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești se face „în condițiile legii”.

În același sens este și Decizia nr. 1.374 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 30 noiembrie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175—184¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sabin Bâltac în Dosarul nr. 1.310/98/2010 al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 503

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.937D/2010 la Dosarul nr. 2.390D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5263./99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 raportate la art. 277 și art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Constantin-Alin Nechita cu ocazia soluționării plângerii împotriva unui act al procurorului de netrimiteră în judecată.

Prin Încheierea din 9 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.043/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Nicolae Florea Găvan și Adrian Florea cu ocazia soluționării plângerii împotriva unui act al procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul de proprietate privată, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților constituționale, înfăptuirea justiției, rolul Ministerului

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 raportate la art. 277 și art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin-Alin Nechita în Dosarul nr. 5263./99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.390D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.937D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Florea Găvan și Adrian Florea în Dosarul nr. 1.043/280/2010 al Judecătoria Pitești — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.390D/2010 și nr. 2.937D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Public și statutul procurorilor. În acest sens arată că, în cazul în care procurorul ierarhic superior nu soluționează plângerea în termen de 20 de zile, persoana vătămată este ținută, sub sancțiunea decăderii, să se adreseze instanței în termen de 20 de zile de la expirarea termenului inițial de soluționare a plângerii de către procurorul ierarhic superior. Astfel, persoana vătămată este sancționată pentru culpa procurorului ierarhic superior, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede nicio sancțiune pentru acesta din urmă.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și Judecătoria Pitești — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din actele normative internaționale invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare din 1 iunie 2010 a Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 raportate la art. 277 și art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției Constantin-Alin Nechita, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile alin. 2 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 alin. (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 57 referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților constituționale, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 131 referitoare la rolul Ministerului Public și ale art. 132 privind statutul procurorilor, precum și ale art. 11 cu privire la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne,

raportate la prevederile art. 5 referitoare la dreptul la libertate și la siguranță și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv raportate la dispozițiile art. 9 privind dreptul la libertate și la securitatea persoanei și ale art. 14 pct. 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și la dispozițiile art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 8 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 10 privind dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 901 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că prevederile de lege criticate conțin norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor de netrimiteră în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici susținerea că prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimiteră în judecată se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă textul atacat sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut, pe de o parte, că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de altă parte, că acestea se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 16.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

În același sens este și Decizia nr. 497 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 12 mai 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. Pentru motivele arătate, prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt în concordanță și cu celelalte dispoziții din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate, mai puțin art. 44, 52 și 57 din Constituție și art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 9 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care nu au incidență în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin-Alin Nechita în Dosarul nr. 5263./99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Nicolae Florea Găvan și Adrian Florea în Dosarul nr. 1.043/280/2010 al Judecătorei Pitești — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 588

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Ciobanu în Dosarul nr. 6.078/291/2009 al Judecătorei Roman.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.078/291/2009, **Judecătoria Roman a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Petru Ciobanu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 224 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la apărare și garanțiile acordate acuzatului într-un proces penal, deoarece făptuitorul nu este asistat de un apărător la efectuarea actelor premergătoare, deși aceste acte sunt îndeplinite în vederea constatării existenței temeiurilor pentru declanșarea procesului penal, iar, în situația în care se dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, toate aceste acte sunt câștigate dosarului, putând fi folosite împotriva celui care dobândește calitatea de învinuit. Consideră că actele premergătoare țin de esența urmăririi penale, fiind efectuate de aceleași organe de cercetare penală, astfel încât faza de urmărire penală rămâne fără conținut.

Judecătoria Roman apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.

De asemenea, în vederea străngerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul Administrației și Internelor, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare și a prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. a)—d) referitoare la garanțiile acordate acuzatului într-un proces penal din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 224 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 124 din 26 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 15 august 2001, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. 1 din Codul de procedură penală, „Procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege”. Art. 224 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea efectuării unor acte premergătoare începerii procesului penal. Faza actelor premergătoare nu este parte componentă a procesului penal și, într-adevăr, pentru această fază nu este reglementată asigurarea exercitării dreptului la apărare. Este de observat însă că, potrivit prevederilor art. 224 alin. 1 din Codul de procedură penală, actele premergătoare se efectuează „în vederea începerii urmăririi penale”.

Începerea urmăririi penale se dispune, de principiu, *in rem*, atunci când există date cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, astfel cum prevede art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală. Începerea urmăririi penale se dispune *in personam* numai dacă, în același timp, există suficiente date și cu privire la persoana autorului infracțiunii.

Totodată, alin. 3 al art. 224 din Codul de procedură penală prevede că „Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă”. Rezultă deci că, în această fază, cu excepția procesului-verbal menționat în textul citat, nu pot fi efectuate acte de procedură care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedură penală și care să vizeze o anumită persoană, bănuită ca fiind autorul infracțiunii.

Cu același prilej, Curtea a reținut că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate din cauză, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea străngerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal. Curtea a mai reținut, de asemenea, că, deși, în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să îi dea eficiență.

De asemenea, prin Decizia nr. 124 din 26 aprilie 2001, mai sus menționată, Curtea Constituțională a constatat că este neîntemeiată și cea de-a doua critică de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sub acest aspect, Curtea a reținut că art. 6 paragraful 3 din convenție reglementează drepturile „acuzatului”. În sensul acestui articol, noțiunea de „acuzat” privește persoana căreia i se impută, formal și explicit sau implicit, prin efectuarea unor acte de urmărire penală îndreptate împotriva sa, săvârșirea unei infracțiuni. Așa cum s-a arătat și anterior, asemenea acte se efectuează, potrivit regulilor procedurii penale române, doar în cursul procesului penal, în condițiile asigurării exercitării dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție.

În același sens este și Decizia nr. 1.550 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 26 ianuarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Ciobanu în Dosarul nr. 6.078/291/2009 al Judecătorei Roman.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 589

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 1.312/111/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.312/111/2006, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Mudura cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și principiile constituționale referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și la independența judecătorilor, deoarece permit preluarea în procesul penal a unor mijloace de probă obținute în cadrul unor proceduri care excedează procedurii penale. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a decis că utilizarea mijloacelor de probă obținute prin constrângere în cadrul procedurilor administrative de control aduce atingere caracterului echitabil al procedurii penale ulterioare, prin încălcarea dreptului de a nu contribui la propria incriminare, Curtea delimitând astfel obținerea mijloacelor de probă în procedurile administrative de folosirea lor ulterioară în procedurile penale. Autorul excepției concluzionează că, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, înscrisurile menționate la art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală nu pot avea decât valoare de informații pentru organele de urmărire penală, iar nu valoare de mijloace de probă în procesul penal și nu pot influența în niciun fel soluționarea unui astfel de proces,

care trebuie să depindă exclusiv de actele de procedură întocmite de organele judiciare penale, cu respectarea garanțiilor pe care nu le poate oferi decât un proces penal legal declanșat.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 90 alin. 2: „*De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.*”;

— Art. 214 alin. 5: „*Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și la independența judecătorilor, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, reținând că, împotriva înscrisurilor menționate de textele din Codul de procedură penală enunțate, se poate formula contestație ce se

soluționează atât pe cale administrativă de către organul competent, cât și de către o instanță de judecată independentă și imparțială, instituită de lege, iar persoana ce se consideră lezată în drepturile sale beneficiază de două grade de jurisdicție. De asemenea, în procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, și nu prin raportarea exclusivă la procesele-verbale și actele de constatare întocmite de alte organe, cu competență specială. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

Totodată, prin Decizia nr. 331 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 28 iulie 2005, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea a statuat că nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin textul de lege criticat, a dreptului învinutului de a nu se autoincrimina, ca dimensiune a dreptului la un proces echitabil. Aceasta întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de a nu se autoincrimina presupune ca într-un proces penal acuzarea să își dovedească și să își formuleze învinuirea fără a recurge la probe obținute prin metode coercitive sau opresive, contrar voinței acuzatului [Hotărârea din 17 decembrie 1996 pronunțată în *Cauza Saunders împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*]. Or, actele la care fac referire dispozițiile legale criticate nu constituie asemenea probe, incompatibile cu dreptul la un proces echitabil. Procesele-verbale și actele de constatare prevăzute la art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt întocmite de organe ale statului, în exercitarea competenței acestora stabilite de lege și în conformitate cu normele speciale aplicabile în materie, iar folosirea lor în cadrul procesului penal se realizează cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege.

Prin aceeași Decizie nr. 331 din 28 iunie 2005, Curtea a mai reținut că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere unicității și imparțialității justiției și nici independenței judecătorilor, întrucât instanța judecătorească este cea care apreciază asupra concludenței și utilității probelor, inclusiv a proceselor-verbale încheiate de alte organe ale statului, iar, cu ocazia deliberării, tot instanța de judecată este cea care face aprecierea definitivă a probelor care, în conformitate cu dispozițiile art. 63 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, nu au valoare mai dinainte stabilită.

În același sens este și Decizia nr. 1.485 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 27 noiembrie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 1.312/111/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 590

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.120 alin.4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Șimândan în Dosarul nr. 2.988/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.988/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Șimândan cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât lasă la aprecierea organului de urmărire penală și a instanței de judecată participarea părților la efectuarea expertizei, în condițiile în care este posibil ca acestea să aibă chiar specializarea necesară.

Judecătoria Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „După examinarea obiectiilor și cererilor făcute de părți și expert, organul de urmărire penală sau instanța

de judecată pune în vedere expertului termenul în care urmează a fi efectuată expertiza, încunoștinându-l totodată dacă la efectuarea acesteia urmează să participe părțile.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 671 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că pe parcursul unui proces penal, în vederea aflării adevărului, se

pot ivi situații de natură să impună anumite lămuriri asupra unor fapte sau împrejurări, lămuriri care nu pot fi date decât de un expert. Împrejurarea că instanța are libertatea de a decide dacă la efectuarea expertizei urmează să participe și părțile nu echivalează cu încălcarea dreptului la apărare, deoarece acestea au dreptul să facă observații cu privire la obiectivele expertizei, pot cere modificarea sau completarea lor și, mai mult decât atât, pot să ceară numirea unui expert parte. De asemenea, partea interesată sau apărătorul ales ori numit din oficiu poate formula cereri și depune memorii de natură să justifice, între altele, dispunerea de către instanță ori de către organul de urmărire penală a efectuării unui supliment de expertiză sau chiar a unei noi expertize. În acest sens, se impune a fi precizat că atât instanța de judecată, cât și organul de urmărire penală sunt ținute de obligația rolului activ, care presupune, între altele, garantarea dreptului la apărare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Șimăndan în Dosarul nr. 2.988/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 591

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Georgeta Ion în Dosarul nr. 4.779/312/2009 (număr în format vechi 238/2010) al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.779/312/2009 (număr în format vechi 238/2010), **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Georgeta Ion cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, având în vedere că „procedura din fața procurorului a fost inechitabilă, pentru că nu a permis accesul permanent și complet la dosarul cauzei”. Totodată, invocă și comunicarea rezoluției procurorului.

Tribunalul Ialomița — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Georgeta Ion în Dosarul nr. 4.779/312/2009 (număr în format vechi 238/2010) al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

